

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΦΡΕΔΟΣ, 30 ετών. ΛΟΥΙΖΑ, 23 ετών. ΜΑΡΙΑ, 23 ετών.

(Σ' ένα κομψό σαλόνι. Η Μαρία κάθεται σε μία πολυθρόνα, ο Άλφρεδός κάθεται κάτω, σιμά στα πόδια της και την κυττάζει με λατρεία. Έξωφρα μπαίνει η Λουίζα, σταματά έκπληκτη και κρύβεται πίσω από μία κουρτίνα).

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΡΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΟΥ

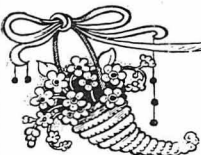
ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Και πώς είνε δυνατόν να σ' αγατώ και να είμαι ο άντρας μιας άλλης; Να σέ βλέπω και να μη σε πλησιάζω;

ΜΑΡΙΑ.—Δεν θά με βλέπης.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Δε θά σε βλέπω;

ΜΑΡΙΑ.—Ναί.

ΤΡΕΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΛΟΥΙΖΑ, σταματά έκπληκτη και κρύβεται πίσω από μία κουρτίνα). ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Μαρία, σ' αγατώ!... ΜΑΡΙΑ.—Δεν πρέπει... Δεν πρέπει να μ' αγατάς, Άλφρεδέ. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Δεν μπορώ να μη σ' αγατώ, Μαρία... ΜΑΡΙΑ.—Μά, αφού δεν πρέπει... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Κι' εσύ; Μ' αγατάς κι' εσύ, δεν είνε έτσι; ΜΑΡΙΑ.—Δεν πρέπει ούτ' εγώ να σ' αγατώ, Άλφρεδέ. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Μπορεί να μη μ'άς επιτρέπεται ν' αγαπιόμαστε, άλλ' αγαπιόμαστε, αυτό είνε το βέβαιο. ΜΑΡΙΑ.—Δεν πρέπει ούτε να το λέμε. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τι σχέση έχει, αν το ποιμή η όχι; Το πάν είνε ότι το νοιώθουμε. ΜΑΡΙΑ.—Θά έπρεπε να ξεροζώσουμε αυτό το ένοχο πάθος από τις καρδιές μας. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Γιατί τον λές ένοχο, Μαρία; ΜΑΡΙΑ.—Γιατί είσαι ο άρραβωνιστικός της αδελφής μου. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Μά δεν την αγατώ την αδελφή σου. ΜΑΡΙΑ.—Έκείνη όμως σ' αγατά. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Είμαι άρραβωνιστικός της αδελφής σου, άλλ' αγατώ εσένα. ΜΑΡΙΑ.—Δεν πρέπει... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Μαρία... Έλα να φύγουμε... ΜΑΡΙΑ.—Ποτέ! ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Σκέψου, τί δυστυχίες θά είμαστε μένοντας εδώ... ΜΑΡΙΑ.—Δεν έχουμε δικαίωμα να σκοτώσουμε τη Λουίζα. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Κι' έχουμε δικαίωμα να σκοτώσουμε τον έναντί μας; ΜΑΡΙΑ.—Η θυσία είνε καλύτε καθήκον. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Δε μ' αγατάς άρετά, Μαρία. 'Αν μ' αγαπίσες δεν θά σκεπτόσασιν τίποτ' άλλο, εκτός από την αγάπη μας. ΜΑΡΙΑ.—Δεν θά γίνω ποτέ ο φοηγάς της αδελφής μου. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Θ' αγαπήση κάποιον άλλο... θά παρηγορηθώ... ΜΑΡΙΑ.—'Άλφρεδέ... Στην οικογένειά μας αγαπούν μιά φραά για πάντα. Όταν ένα πάθος κυριέψη την ψυχή μας, δεν σβένει ποτέ. Ούτε η Λουίζα, ούτ' εγώ θ' αγαπήσουμε ποτέ άλλο άνθρωπο εκτός από σένα... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τό όμοιοιολγες λοιπόν, ότι μ' αγατάς; ΜΑΡΙΑ.—Ναί, σ' αγατώ, αλλά δεν θά γίνω ποτέ άνανόρη και προδότρα. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Δεν μ' αγατάς όπως σ' αγατώ εγώ, Μαρία. 'Εγώ για σένα είμαι έτοιμος και να σκοτώσω άκόμα. ΜΑΡΙΑ.—Σώπα!... Σώπα!... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Ναί, Μαρία, αν θέλεις εσύ, μπορώ να γίνω και κακοήγος άκόμα... ΜΑΡΙΑ.—Σώπα!... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Κι' εσύ πρέπει, αν μ' αγατάς, να θυσιάσης στον έρωτά σου την αδελφική στοργή. ΜΑΡΙΑ.—Ω, Άλφρεδέ!... Μην τό λες αυτό. Σκέψου τί θά είνε η αγάπη μας, αν θελήσουμε να την σερλώσουμε σε μιά τέτοια οκληρή θυσία. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—'Όστε έτσι; Πρέπει, ενώ αγατώ εσένα, να παντρευτώ με τη Λουίζα, που δεν την αγατώ; ΜΑΡΙΑ.—Ξέρεις ότι η Λουίζα είνε φιλόσθενη. 'Ότι ύποφέρει από την καρδιά της... 'Αν την προδώσης, θά πεθάνη... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—'Αλλοίμονο!... Δέχτηκα ν' άρραβωνιστώ μαζί της από έλεος. 'Εσύ ήθελες μιά μέρα και μου έλεες: —«Η αδελφή μου σ' αγατά!... 'Αν δεν την πάρεις, θά πεθάνη!...» ΜΑΡΙΑ.—Ναί, έτσι σου είπα. Και δεν πρέπει τώρα να τη σκοτώσουμε, τί φτωχή Λουίζα... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—'Αλλά δεν μπορώ, δεν έχω τί δύναμη να υποχωρήσωμ πενά. ΜΑΡΙΑ.—'Άλφρεδέ, σ' αγατώ και μ' αγατάς, αλλά η αγάπη μας δεν ταριάζει. Ναί, δεν φτάνει να είνε άμοιβαία η αγάπη. Πρέπει να ταριάζη. 'Εγώ σ' αγατώ ιδανικά. 'Εσύ μ' αγατάς για την όμορφιά μου. 'Η δική μου αγάπη φτάνει μέχρι θυσίας. 'Η δική σου είνε έγωιστική. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Δεν καταλαβαίνω τί θές να πής. Για να μη πεθάνη η Λουίζα, πρέπει να πεθάνουμε έμεις; ΜΑΡΙΑ.—Δεν θά πεθάνουμε. 'Η θυσία θά μ'άς κάνει πιο δυνατούς.

Θά φύγω μαζανά μόλις παντρευτείς την αδελφή μου. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Θά φύγης, Μαρία; Τι λόγια είν' αυτά, αγάτη μου; ΜΑΡΙΑ.—Ναί, θά πάω να γίνω καλόγηρα. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Καλόγηρα εσύ!... 'Όχι!... Ποτέ!... ΜΑΡΙΑ.—Χωρίς άλλο. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—'Όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν. ΜΑΡΙΑ.—Ναί, Άλφρεδέ. Στο μοναστήρι θά βρω τη γαλήνη και την παρηγορία και θά προσεγγίσωμ για την εντύχη σας... ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—'Όχι, χίλιες φορές όχι!... Μην τό ξαναπαίεις αυτό. Δεν θά μπορέσης ν' αντέξεις ως τό τέλος. ΜΑΡΙΑ.—Θά μπορέσω. Μόνο η καυμένη η Λουίζα δεν θά μπορούσε ν' αντέξη, αν την άφινες. Έχει τόσο άδύνατη καρδιά!... ('Έξωφρα πεύτεια η Λουίζα από τό μένος που ήταν κορυμμένη). ΛΟΥΙΖΑ.—'Όχι, Μαρία, όχι, δεν είνε άδύνατη η καρδιά μου. Τόση ώρα σας άκούω, και δεν έχω πάθει τίποτα... ΜΑΡΙΑ.—Αδελφούλα μου!... ΛΟΥΙΖΑ.—Μαρία!... Άλφρεδέ!... Τάκουσα όλα. Δεν πρέπει, δεν θέλω να σκοτώσεις την αγάτη σας για τό δικό μου χατήρι. Είστε έλευθεροί ν' αγαπιόμαστε... Έλευθεροί, άκούτε;... ΜΑΡΙΑ.—Ποτέ!... ΛΟΥΙΖΑ.—Ναί, Μαρία, από σήμερα είσαι σ' ή άρραβωνιστική του Άλφρεδού. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Λουίζα, καλή μου Λουίζα, σ'ό ζητώ συγγνώμην... Συγγνώσε με, Λουίζα... ΛΟΥΙΖΑ.—Σε συγχωρώ. Και τώρα είμαστε έλευθεροί ν' αγαπιόμαστε μ' όλη μας τη καρδιά... ΜΑΡΙΑ.—'Όχι, όχι, δεν θά τό δεχτώ ποτέ αυτό. ΛΟΥΙΖΑ.—Θά τό δεχτής, Μαρία. 'Ηθελες να θυσιαστής για μένα, γιατί όμως να μη θυσιαστώ εγώ για σ'άς, αφού αγαπίσαστε τόσο; ('Έξωφρα κλωμάζει). Άχ, η καρδιά μου, Θεέ μου! ΜΑΡΙΑ.—Λουίζα, τί έχεις, αδελφούλα μου; ΛΟΥΙΖΑ.—Τίποτε... Τίποτε... 'Ορκίσου μόνον, ότι θά παντρευτείς τον Άλφρεδό. ΜΑΡΙΑ.—Ποτέ! ΛΟΥΙΖΑ.—'Ορκίσου. 'Ο Άλφρεδός είν' έλευθερός. Τώρα που τά έμαθα όλα δεν θά δεχτώ ποτέ να παντρευτώ μαζί του. Δεν θέλω έλεος... Νόμίζα ότι μ' αγαπούσε... ΜΑΡΙΑ.—Δεν θά γίνω ποτέ γυναίκα του. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—'Αφού τό θέλει και η Λουίζα, Μαρία, γιατί άρνείσαι; ΛΟΥΙΖΑ.—Ναί, τό θέλω, τό ποθώ. ΜΑΡΙΑ.—'Εγώ όμως δεν τό δέχομαι. ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τότε... Τότε θά πάω εγώ να ζήσω σ' ένα μοναστήρι... ΛΟΥΙΖΑ.—'Όχι!... Θά πάωμ γυναίκα σου τη Μαρία. Θά ζήσετε ευτυχισμένοι. (Πρός τη Μαρία): Πές τό ναί, αδελφή μου... (Την πλησιάζει και την φιλεί). ΜΑΡΙΑ.—Είνε τρομερό!... Τρομερό!... Και σ'ό, τί θά γίνης εσύ, αδελφούλα μου; ΛΟΥΙΖΑ.—'Εγώ θά πεθάνω, Μαρία!... (Χλωμάζει. Φέρνει τό χέρι της στην καρδιά της, κλονίζεται και σωριάζεται κάτω). ΜΑΡΙΑ.—Λουίζα! Λουίζα! ΛΟΥΙΖΑ, (ψυχροαγγώνιας).—Σ'άς τό είπα: 'Εγώ θά πεθάνω... Χαίρε, Μαρία!... Χαίρε Άλφρεδέ!... Κι' εγώ σ' αγαπούσα πολύ, Άλφρεδέ!... Σ'άς εύχομαι να ευτυχίσετε... Χαίρετε για πάντα... (Πεθαίνει).

ΛΟΥΙΖΑ.— Πές τό ναί, αδελφή μου...

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

- Τό μεγάλο στόμα προδίνει άνθρωπο χωρίς κρίση.
- Όταν τό μεγάλο στόμα έχει και χείλη παχειά, φανερώνει άκνηρο χαρακτήρα.
- Τό μικρό στόμα αντίθετος μαρτυρεί ψυχική ευγένεια και καλώςήνη.
- Όταν τό μικρό στόμα έχει έπί πλέον χείλη λεπτά και ίσια, φανερώνει αγαθό χαρακτήρα και ζοηρό πνεύμα.
- Τά ισχνά και ώχηρά χείλη προδίδουν φιλαργυρία και κακία ψυχής.
- 'Αν η γωνίες του στόματος είνε γυρισμένες προς τά πάνω, φανερώνουν χαρακτήρα ψυχρό και εριώνα.